

Hayatın Kendisi Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Aralık 2020

Bir düş'e düştüğüm hani düşkün filan da değilim şükürler olsun ki: sadece ve sadece Rabbimin nezdinde boynum kıldan ince bir de tüy sıklet haletiruhiyem aslında sırtlandığım tonlarca yükle hemhal bazen sustuğum bazense susadığım...

Açlık ne ki!

Aç kalsam da bir ömür ve susuz kalsam da...

Ne gam.

Sözcüklere serildim bir kez ve sözcüklere sığındım bir ömür ve hakkıyla okudum hakkıyla yaşadım hakkıyla da sevdim insanlığı.

Bir düş'e düşmedim sadece: binlerce düş'e serildim üstelik çocukluğun bahçesinde yetim de kalsam hep çocuk kaldım hep çocukça sevdim hep de küstüm sevdiklerime çünkü onlar beni gerektiği gibi sevmedi sevemedi.

Çocukça bir kelamsa.

Arsızca ben severken.

Sevgi arsız bir cümle iken ve diner mi hiç niyazım?

Çocuktum işte hem yaramaz hem kendine zarar veren ve damak tadı gelişmiş ama kısa süre sonra açlıkla terbiye edilmesine ikna edilen.

Düşler, azizim düşünemediğin kadar düştüğüm.

En dibe.

Sonra savrulduğum en tepeye.

Arz ettiğim neydi ki ve elbet şu meşhur arz-talep eğrisi ki çok da umurumdaydı hani altı üstü istemediğim bir b/ölümü kazanmıştım sırf ailem istiyor diye:

İşletme nire?

Edebiyatla hemhal iken bakıyorum da dünüme.

Sunulan ve talep edilen iyi de ben bir şey talep etmedim evrenden sadece katıksız ve safça sevdim.

Bir arkadaşsa edindiğim ilk aşkım babaannem.

Okula başlayıp da kitaplardan taşıdığım alfabe iken en yakın dostum olacağından bihaber önceleri, sınıf öğretmenim ilk âşık olduğum yabancı.

Maruzatım olmaz mı?

Sadece sevdim üstelik sebepli sebepsiz üstelik bu bana doğduğum gün bahşedilmişti.

Adımla bağdaşmaksa en sevgilisi ailenin: kırmızı saçlı bir bebek adı ne mi olsun?

Gülmeyi bahşetsin diye Rabbim nüfusa işlendi ismim bir de başına yıldız ve işte bu iki isim arasında gidip geldim bir ömür.

Ben bir yıldız olamazdım ışıldasa da gözlerim yıldız yıldız çünkü soğuk bir gök cismi olmayı reddetmiştim.

Bir çiçeksen hep mi solacaktım?

Soldum ve açtım defalarca ve bazen soğuk durdum tüm kâinata ne de olsa ben bir yıldızdım ve yabancılar benim en korkulu kâbusumdu.

Kimse sevdiğim dokundum uzaktan onlar bihaber.

Kimse küstüğüm kaçtım uzaklara nasıl ki dağ dağa küsmüşken...

Dahası da var: ne mi?

Aslında ben hayata hem âşıktım hem küs.

Küstüm çiçeği der bana sevdiklerim en başta annem hele ki onun gibi mülayim bir insana bile küsebilirken.

Küsmüşüm işte: sonunda hem kendime küsmüşüm hem hayata ve arkama bakmadan kaçtım kapandım mabedime.

Orası bile güvenilir ve korunaklı değilken.

Aş erdim hayata hani olur da:

Sahi, kaçınıcı doğumdu bu?

Kaç kere ölüp kaç kere doğduğum ve yeni baştan doğduğum hayallerim?

Yolumun kesiştiği kim ya da ne olabilirdi ki bu saatten sonra?

Ama öylesine sancılanmışım ki ve bilip bilmeden d/okundum sadece d/okundum ne amaçla d/okunacağımı bilmeden.

İşte şüheda olan eski düşlerim ve şimdi bebeğimi kollarıma almıştım artık bir kalem idi yeni düşüm.

Düşünmeden severken düşünmeden yazmaya başladım. Ufacık bir bebek illa ki gazını almalıydım ve çok da açtı.

Aslında aç olan bendim ki çocukluğumdan beri açlıkla terbiye olmuşken ve afı küfü yemeye başladık kalemle beraber.

Kâh şiirdi önüme sunulan ama ben şair değildim bu sefer şiir okudum şiirle beslendim.

Hey gidi dünya hey!

Bu sunum nasıl bir farkındalık idi Rabbim.

Hayatımda ilk kez Orhan Veli'nin şiir kitabını almıştım sonra da hiç okumadan dara düştüğümde satmıştım.

Şiir yiyordum içiyordum bir ömür ama hayatın bir şiir olduğunu anlamam için bunca acıdan geçmem gerekiyormuş meğer.

Üç beş dize.

Derken üç beş deneme.

Doyuyordum hayatımda ilke kez açlık hissetmiyordum üstelik doyduğum halde ekstra bir faaliyete ihtiyaç duymuyordum çünkü kilo almıyordum çünkü yüreğimi ihya ediyordum ve...

Bir ömür yanımda olan Rabbimin sıcaklığını günbegün daha da kuvvetlice hissetmeye başladım.

Ve ölümlerle ilk tanışıklığım.

Ve ölümlerle son tanışıklığım daha iki gün evvel.

Korktuğum başıma mı gelmişti ve herkes gibi ben de ölümlüydüm madem...

Korkmadım desem yalan olur ama ayaklandırmadım ahaliyi sadece başımı dayadım O'na ve rüzgarın esintisini hissettim: az evvel yanarken şimdi üşüyordum ve biletim kesilmişti ama hangi kompartımda

yolculuk edeceğimi bilmiyordum.
Susmalı mıydım?
İyi de can çıkarken...
Huy çıkmadı elbet ve nefes alabildiğim kadar da yazmaya yeminliydim madem...
Yazdım sadece yazdım o gece aslında daha önce de ve daha sonra da yazmayı temenni ettim.
Bir düş'e düşmüştüm ve de bir aşka.
Şiir okumayan bir insan bu denli şiir mi solurdu hayatı?
İlk şiir kitabım: Süreya.
Sonra sayısız değerli hocamdan yansıyanlar.
Ben şair değildim ben şiirdim artık hatta bir ömür şiir olduğumu yeni fark etmişim.
Kandım bir ömür hayallerime ve kariyer planlarıma yenik düştüm aslında ben kendime yenik düşmüştüm
ve hep kendim oldum.
Kendim oldum ve kimsesiz kaldım.
Dedim ki sonra:
"Kendimsiz bir dünya nasıl olurdu acaba?"
Ne de olsa yakınımda uzağımda beni sevmeyen çok insan vardı hatta tanıdığım tanımadığım belki de
onlar için kayıp gitmeliydim bu dünyadan bir yıldız gibi.
Kendim olmak bir m/eziyetti.
Kendimsiz olmaksızın karanlığın ta kendisi.
Uzay çöplüğüne neden atacaktım ki kendimi?
Hem madem Rabbimdi bu ömrü bahşeden.
Mademki O demişti bana: yaz, diye.
Açlık neydi ki maneviyatın ışığı olmadığı sürece? Ve ben işte bir ömür inançla doydum ve sevgiyi içtim
kana kana.
Nihayetinde şiir soludum.
Çok kere solmuştum ama şimdi şiir şiir açıyordum üstelik herkes kaderini yaşarken ben ek olarak
yazıyordum hasbelkader.
Hem izah etmem gereken çok şey vardı: hem kainata hem kendime mademki Allah biliyordu içimi
kuldan saklamak niye?
Yine de yine de...
Hazır olduğum müddetçe yaşamak ve yazmak ve şiir solmak solmaksızın defalarca ne gam...
Gözüm açık gördüğüm bir düş ve nicesi.
Bazen okul koridorunda bazen yüksek bir plazanın asansöründe bazen okul yolunda bazen hiçliğine
mahkûm kim artık nasıl bir sıfat yakıştırıyorsa insan...
Falsolu olan hangi hareketim ya da nerem ise?
Bir bakış.
Bir tebessüm.
Bir itiraz.
Kendimdim çünkü bir ömür aslında en yakın dostum kendim olmam gerekirken ve kendimden uzağa

düşmüşken bir ömür çünkü...

Herkesin kafasında farklı bir profildim: neye denk düştüğümü koca ömür sorgulamış ve sorgulanmışken...

Kendimi kendim olduğum için sevmeliydim madem ve kendime olan mesafemi hayatı ve insanları şiir gibi soluyarak yok saydım yaza yaza ve seve seve nihayetinde d/okunmaksızın kendime hem beni yaratan yüce Rabbime kim karşı gelebilirdi ki beni O yaratmışken ve ben hatalarımla sevaplarımla elbet sahip olduğum ne varsa: aklım, ruhum, vücudum, kalbim...

Hem kimseyi de karşılık beklemeden sevmişken artık kendimi sevmenin zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

Ben şair değildim ama kesinlikle bir şiire hatta binlerce şiire denk düşüyordum eşliğinde gözünden düşen yaşları Rabbim silerken ve maneviyatın gücü ile bu sefer itikat dolu varlığımla taşkınlara sebebiyet verirken...

Mademki söz konusu d/okunmaktı en azından buna hakkım vardı işte bir ömür tüm evren beni görmezden gelmişken, sevmek ve yazmak için o kadar çok o kadar çok nedenim vardı ki elbet kendime ulaşmanın verdiği muvaffakiyet ve huzurla yeniden doğmanın şerefine gülümsememi sağlayan Rabbimin izniyle en azından ismimin hakkını bu sefer vermeliydim üstelik mutluluk herkes gibi benim de hakkımdı gerçi bir ömür bunu telaffuz etmeme izin vermemişlerdi ama...